

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 34 (93) † 9 Septembrie 2012

poienita.iasi.mmb.ro

Evanghelia și Apostolul

În **Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci** se citește **Evanghelia** de la **Ioan 3,13-17** (*Convorbirea lui Iisus cu Nicodim*) și **Apostolul** din **Galateni 6, 11-18**.

Calendar

În această zi pomenim pe **Sf. și Dreptii Ioachim și Ana; Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona; Sf. Chiriac de la Tazlău**

Înălțarea Sfintei Cruci este cea mai veche și cea mai importantă dintre sărbătorile creștine închinată cinstirii crucii lui Iisus. Atât în calendarul bizantin (ortodox și greco-catolic) cât și în cel latin această sărbătoare se ține pe data de **14 septembrie**. Prin această sărbătoare creștinii comemoarează două evenimente deosebite din istoria lemnului crucii: **aflarea crucii** (de către Sfânta Elena, mama împăratului Constantin cel Mare) pe care a fost răstignit Iisus și **înălțarea ei solemnă**, în văzul tuturor, de către episcopul Macarie de Ierusalim, în ziua de 14 septembrie 326; **readucerea lemnului crucii de la persi**, în anul 629, pe timpul împăratului bizantin Heraclius I, care a depus-o în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, după care patriarhul Zaharia de Ierusalim a înălțat-o în văzul tuturor, la 14 septembrie 630.

Fumatul e un păcat?!

Am fumat și eu câțiva ani și nu sunt deloc încântat de asta, dar acum nu mai fumez. Au trecut vreo 6 ani de când m-am lăsat. Cum m-am lăsat de fumat? Eu n-am vrut să mă las și nici nu era în planurile mele de viitor, pentru că-mi plăcea.

Eu și cu cel mai bun prieten al meu mergeam la biserică duminică câte 5 minute și aprindeam o lumânare, ne rugam puțin și plecam. Odată am ajuns exact la predică și părintele prezenta câteva cărți pe care le putem cumpăra chiar de acolo de la Biserică. Cartea care mi-a stârnit interesul cel mai tare a fost *"Fumatul e un păcat"* și am venit a doua zi și am cumpărat-o. Am citit-o imediat cum am ajuns acasă, dar vă zic sincer că nu aveam mari așteptări de la ea. După ce am terminat-o de citit am hotărât să mă las de fumat. Din momentul acela și până azi, cu ajutorul lui Dumnezeu nu m-am mai atins de țigară. Nu știam aproape nimic despre Dumnezeu și totuși ce am citit în carte m-a marcat și m-a schimbat.

Eu cred că **fumatul e un păcat pentru că e un viciu**, iar **viciu** înseamnă să cauți plăcerea și bucuria în ceva finit în loc să-o cauți în persoane. E un viciu să cauți să fii fericit numai mâncând, la fel cum e un viciu să cauți să fii fericit numai amestecându-te zilnic cu alcool.

A trage înșelat din țigară căutând un dram de calm și de pace, e o înșelare, căci până la urmă tot ce rămâne este gudronul în plămâni, dependența tot mai puternică și puterea gurii. Părintele Cleopa spunea foarte frumos că **dacă Dumnezeu credea că e bine ca noi să fumăm, ne făcea un coș în vârful capului**.

La început îți se pare că ești interesant fluturând țigara în fața celorlalți dar mai târziu ajungi să suporti consecințele nefaste ale fumatului pe pielea ta, în fiecare zi. Eu am observat că după câțiva ani de fumat:

- respir mult mai greu și mă doare în piept; observ asta foarte ușor când alerg sau când înot;
- mi s-au îngălbenit dinții de atâta fum de țigară;
- am început să nu mai pot face calcule așa de repede în memorie;
- ajunsesem să fumez în fiecare zi și să nu mai pot sta fără țigari, eram dependent de ele și făceam orice ca în ziua aia

Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva. (1 Co.6,12)

să fumez

- cheltuiam mulți bani

- îi afumam pe cei de lângă mine și-i chinaiam să mă suporte; aveam hainele pline de fum și miroseam jalnic

E păcat să-ți tai o mână? E păcat să-ți scoți ochii? E păcat să-mi tai venele? E clar că da, căci îmi stric trupul pe care Dumnezeu mi l-a creat și care are o anumită armonie și frumusețe. Păcatul e tot ce-mi face mie rău acum sau mai târziu și tot răul pe care-l provoacă celorlalți.

Cineva care conduce cu viteză și face un accident lovind alți oameni nevinovați e clar că și-a făcut lui rău căci o să plătească consecințele cu viața lui și în același timp a stricat și viața altor oameni. E normal ca Dumnezeu să pedepsească păcatul (viciul vitezei) pentru a-l proteja atât pe cel împătimit cât și pe cei nevinovați, iar pe viitor cei care vor să-ncerce să meargă cu viteză, să se descurajeze gândindu-se la consecințe.

Așa și fumatul e un păcat căci îmi face mie rău și direct sau indirect face rău și altora. Dumnezeu care ne vrea binele tuturor e normal să pedepsească răul acesta care ne afectează pe toți. Țigara în sine aduce "pedepse" asupra celui care o fumează prin consecințele puternic negative asupra corpului, dar și Dumnezeu pedepsește pentru a ne descuraja mai mult să ne apucăm de fumat.

(Claudiu Balan/www.ortodoxiatinerilor.ro)

Despre cele trei frici ale dracilor

Am citit undeva o istorisire din viața Sfântului Ioan din Bostre. Odată, când fericitul Ioan stătea la rugăciune, i s-au deschis ochii duhovnicești și i-a văzut pe draci. Nici nu cutezau să se apropie de omul lui Dumnezeu, nici nu voiau să plece departe de el. Văzându-i cuprinși de frică, Ioan i-a întrebat de ce se tem mai mult. Au răspuns dracii: "De trei lucruri: de cel pe care voi, creștinii, îl purtați la gât; de cel cu care vă spălați în biserică și de cel pe care îl mâncați în biserică". Omul lui Dumnezeu a întrebat din nou: "Dar din acestea trei de care vă temeți cel mai mult?" I-au răspuns cetățenii iadului: "De cel pe care îl mâncați în biserică".

Oare nu-ți este limpede? Lucrul pe care creștinii îl poartă la gât e **crucea**. Cel cu care sunt spălați în biserică este

apa sfințită cu care sunt stropiți, iar ceea ce mănâncă în biserică este **Sfânta Împărtașanie**. Crucea e semnul biruinței prin pătimirea din dragoste. Apa sfințită curățește și simbolizează curăția duhovnicească și trupească. Împărtașania este masa cerească pe care se îmbie sufletului spre hrană, Trupul și Sângele lui Dumnezeu.

Așadar, oare e de mirare că puterile iadului tremură de acestea trei? Ele șoptesc oamenilor sfaturi cu totul potrivnice acestora, și anume:

- 1) să fugă sub un pretext sau altul de orice pătimire, lucru prin care vor să dezrădăcineze din inimile oamenilor dragostea și iubirea de aproapele;
- 2) să trăiască în necurăția păcatului, lucru prin care vor să îi facă pe oameni supuși și rude ale lor îndeaproape și să-i îndepărteze de Preacuratul Dumnezeu și
- 3) să chinuie și să istovească sufletul lor prin înfometare nedându-i nici o hrană dumnezeiască - hrana după care sufletul năzuiește prin firea sa - și să-l hrănească numai cu hrana pământească la fel ca pe dobitoace. Iar de Împărtașanie se tem cel mai mult duhurile iadului fiindcă ea e încununarea înălțimii omului până la Dumnezeu și a unirii lui cu Dumnezeu.

De la Dumnezeu, pace țe și binecuvântare.

Sf. Nicolae Velimirovici
Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi
(Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro)

Întrebări și răspunsuri

Am o nedumerire căreia nu i-am căutat răspuns până când nu m-au întrebat copiii mei despre ea. Și anume: de ce participăm la Sf. Liturghie fără să mâncăm dimineața? (Ana)

Scopul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii este să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos, dacă suntem pregătiți (spovedanie, post, iertare, rugăciune), sau să primim Anafura, care este Pâine sfințită de atingerea Sfântului Trup al lui Hristos. Hrănirea noastră cu Dumnezeu trebuie să fie cea mai importantă realitate a ființei noastre. Postirea înainte de Împărtașanie și înainte de Anafură, Aghiasmă, arată cinstirea noastră pentru cele sfinte, vocația de feciorie a făpturii când se atinge de har și necesitatea postirii înainte de apogeul sfințirii noastre. Hrana sfințită este așadar prima noastră hrană, ontologic și cronologic, pentru viața veșnică. (Pr. Ioan Istrati)

Este păcat dacă trecem prietenul pe pomelnic? (suntem tineri creștini care respectăm principiile creștine, uneori suntem și ispititi, dar încercăm să trecem cu bine peste acele ispite cu ajutorul Bunului Dumnezeu și a rugăciunilor). Amândoi dorim să se îplinească dorința de a ne căsători, dar fiind la început, el dorește să ne cunoaștem mai bine - este vorba de acel timp de cunoaștere, necesar sau nu, deoarece ne iubim și eu simt că sunt pregătită pentru această mare realizare "familia". (Maria)

Timpul de cunoaștere reciprocă este necesar pentru a vedea dacă aveți același set de valori și aceleași idealuri în viață, fapt necesar pentru o bună conviețuire în familie. Nu este păcat să te rogi pentru prietenul tău, nici să-l pui pe pomelnic. Ba dimpotrivă, este o faptă bună. Rugăciunea împreună vă ajută să vă descoperiți adevărata lumină a sufletului. Mersul la biserică este iarăși important pentru clădirea unei fundații spirituale noii familii. (Pr. Ioan Istrati)

Puteți adresa întrebările dumneavoastră pe www.doxologia.ro

Despre moaștele Sfintei Ana, bunica Mântuitorului

Potrivit tradiției, Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, a trăit șazeci și nouă de ani, iar soțul său Ioachim, optzeci. Fecioara Maria a rămas orfană de ambii părinți la vârsta de 11 ani, pe vremea când trăia în Templu.

Conform lui Procopiu, pe timpul domniei Împăratului Iustinian (527-565), în Constantinopol a fost construită o biserică în cinstea Sfintei Ana. Împăratul Iustinian II (685-695; 705-711) a restaurat această biserică de când sfânta i s-a arătat în vis soției sale însărcinate. Tot la acea vreme au fost aduse la Constantinopol trupul și veșmintele sale. Textul slujbei grecești închinată Sf. Ana a fost compus de către Sf. Teofan (d. 817), dar părți mai vechi ale slujbei îi sunt atribuite lui Anatoliu din Bizanț (d. 458). Adormirea sa este sărbătorită în Biserica de Răsărit pe data de 25 iulie, zi ce ar putea simboliza și ridicarea primei biserici din Constantinopol în cinstea ei ori aducerea moaștelor în Constantinopol. Acestea au fost aduse din Țara Sfântă în Constantinopol în 710 și până la anul 1333 ele încă se mai aflau în biserica Sfânta Sofia. Sărbătoarea sa cea mai importantă din calendarul ortodox este pe 9 septembrie. Cel mai vechi schit de pe Muntele Athos, precum și cel mai îndrăgit îi este închinat lui "Yiayia" (bunica), așa cum o numesc cu drag călugării de la schitul Sf. Ana. În biserica principală este păstrată partea inferioară a piciorului stâng al Sf. Ana. Conform unor manuscrise vechi, acesta a fost adus la aici de către Simeon cel Drept pe 26 octombrie 1666. Rămășița trupului Sf. Ana nu a fost atinsă de stricăciune, făcând de-a lungul timpului nenumărate miracole, mai ales pentru femeile ce nu puteau avea copii. Întregul picior drept al Sf. Ana este păstrat la Mănăstirea Koutloumousiou, tot pe Muntele Athos. Mâna este păstrată la Mănăstirea Stavronikita. Alte rămășițe ale Sfintei se mai află la Patriarhia Ierusalimului și a Antiohiei, la Mănăstirea Kykkos de pe insula Cipru, precum și la alte patriarhii catolice și ortodoxe din întreaga lume. Rugăciunea către Sf. Ana sunt adresate pentru ajutor la nașterile dificile sau pentru ajutor în a avea copii. (www.doxologia.ro)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” - Poienița
Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Pr. Marius Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

parohiasfintiivoievozi.poienita

